

Al lang voel ik dat er iets niet goed zit. Hij is hier, maar toch ook niet. Hij zit ergens mee, maar kan er kennelijk niet over praten. Ik ken deze man al zo ontzettend lang, deel al heel lang mijn leven met hem, heb kinderen met hem gekregen, maar hij begint steeds meer op een vreemde te lijken. De afstand lijkt steeds groter te worden tussen ons. Zelfs als we vrijen, wat steeds minder vaak voorkomt, is hij in gedachten geheel ergens anders. Het gevoel van echte intimiteit is ver te zoeken. Ik dring niet meer tot hem door. Alle alarmbellen gaan af. Al een tijdje. Mijn hart bloedt en ik ben zo klaar met het gevoel van onmacht en mislukking dat hij mij geeft.

Als de kinderen naar bed zijn heb ik eindelijk de moed verzameld om hem met zijn gedrag te confronteren, al ben ik als de dood voor het antwoord. Maar ik moet antwoorden hebben. Ik zet de tv uit, draai naar hem toe op de bank en kijk hem aan. Hij houdt zijn adem in en trekt wit weg. Hij weet wat er gaat komen en door zijn reactie zakt al mijn moed weg. Ik open mijn mond en doe hem ook weer dicht. We kijken elkaar alleen maar aan. Mijn hart bonkt achter mijn borstbeen. De misselijkheid overvalt me. Een spiertje in zijn wang trilt en hij heeft zijn kaken stijf op elkaar gedrukt. Zijn ogen zijn vochtig en ik voel mijn eigen tranen over mijn wangen lopen. We hebben niets gezegd, maar we weten allebei dat dit voorbij is. Ons mooie gezinnetje... is kapot, beschadigd. Ik weet dat alles vanaf nu anders zal worden.